

Những giọt nước mắt đã khiến cho bao người phải khóc theo!
Hàn Giang Trần Lệ Tuyền

Những giọt nước mắt đã khiến cho bao nhiêu người phải khóc theo !

Những giọt nước mắt ngày 20/7/1954:

Trong lịch sử cận đại; nếu kể từ ngày đất nước bị chia cắt, phân ly, bởi Hiệp định Genève, 20/7/1954, thì trước hết, phải nói đến những giọt nước mắt của đồng bào miền Bắc: Họ là những người đã từng gặt lệ, khi phải rời bỏ nhà cửa, ruộng vườn, bỏ tất cả... lên đường vào miền Nam, để tỵ nạn Cộng sản.

Suốt hơn năm mươi năm dài đã trôi qua; sau cuộc “bỏ phiếu bằng chân” ấy. Giờ đây, khi nhìn lại những thước phim về cuộc di cư của đồng bào miền Bắc, có lẽ không ít vị cao niên đã phải bồi hồi nhớ lại một ngày, đã bỗng bé nhau đi bằng nhiều cách; đặc biệt, một hình ảnh được phổ biến nhiều nhất, là chiếc “tàu há mồm”, với hình ảnh của những cụ già, em bé... Thế nhưng, tiếc rằng, trong số ấy, sau “hai lần bỏ quê, bỏ nước” có rất nhiều vị đã vĩnh viễn ra đi trước khi những thước phim này được phổ biến trên mạng lưới toàn cầu, Internet, mà đôi khi, có thể họ tình cờ nhìn thấy lại chính mình của ngày nào vừa bước chân xuống chiếc “tàu há mồm”: “**Những người muôn năm cũ; Hồn ở đâu bây giờ!**”.

Và có rất nhiều vị, không phải chỉ một lần rời xa Quê Hương, mà tới hai lần đã “lưu dấu” bước chân của mình bằng những giọt nước mắt đã rơi rơi trên suốt con đường từ Bắc vào Nam, mà còn phải đứt ruột, xé gan trong lần thứ hai khi bước xuống con

tàu Trường Xuân, hoặc trên những phương tiện khác, để tìm tự do. Họ, là những đảng sinh thành, không sá chi thân mình, đã “dắt díu con thơ...” đi tìm tương lai cho con cháu. Nhưng giờ đây, khi con cháu của họ đã thành công nơi xứ người, thì họ đã vĩnh viễn nằm yên dưới lòng đất lạnh nơi đất khách. Họ không bao giờ được trở lại quê xưa, cũng không được nhìn thấy những sự thành đạt của con cháu nữa!!!

Những giọt nước mắt trong cuộc Thảm sát Tết Mậu Thân tại Huế, 1968:

Three million Vietnamese people were killed during the Vietnam War. These women and children are praying over the clothing remains of people buried in a mass grave during the Tet Offensive.

Cho đến ngày nay, trong chúng ta, có ai có thể cầm được nước mắt, trước những hình ảnh của những người Cha, người Mẹ khóc con, người vợ khóc chồng... Họ đã kêu gào, hét gọi, khóc ngất bên những bộ xương trong số hàng ngàn bộ xương của người thân khi đã không còn nguyên vẹn, vừa được quật lên từ những hố hầm tập thể!!!

Và từ cuộc thảm sát Tết Mậu Thân ấy, đau thương còn tiếp nối đau thương qua trận chiến của Mùa Hè đỏ lửa, 1972. Làm sao kể hết!

Những giọt nước mắt ngày 30/4/1975:

Nếu cuộc di cư vào sau ngày 20/7/1954, đã đong đầy những dòng nước mắt phân ly, thì những cuộc di tản, vượt biên, vượt biển, kể từ ngày 30/4/1975, lại càng đau đớn, bi thương hơn đến gấp muôn vạn lần.

Và nếu những ai là những người đã từng lênh đênh trên đại dương, trên những con tàu vượt biển, đã trải qua những trận cuồng phong, bão biển, đói khát...; những cuộc giết hại tàn khốc của hải tặc Thái Lan, những cô gái, những thân xác bé thơ, sau khi bị bầy thú tính hành hạ, đôi khi chưa chết hẳn, đã bị hải tặc quăng xuống biển. Những người Cha, người Mẹ, người chồng, người vợ, người anh, người chị... đã đau đớn vật vã, đã khóc đến gần như đã khô đi những dòng lệ, khi phải dùng đôi tay của chính mình để đào đất, bới cát cho thành những huyệt mộ, ở những vùng đất xa xôi trên hải đảo xa lạ, để vùi nong những tấm thân trần trụi lạnh lẽo, không có lấy một manh chiếu rách để cuốn theo những thân xác của những bé thơ vô tội!

Những thảm cảnh, những đau thương, những giọt nước mắt này, ai có thấu chăng???!!!

Những giọt nước mắt trong các trại tù “cải tạo”:

Đó là, những giọt nước mắt của các vị tù “cải tạo” khi hay tin, Cha Mẹ, vợ, con, anh em của mình đã bị đảng Cộng sản cướp đoạt hết nhà cửa, tài sản, hoặc đã chết trên con đường vượt biên vượt biển. Ngoài ra, còn có những giọt nước mắt của những người đồng cảnh ngộ, là các vị đồng tù. Họ đã khóc thương người bạn của mình đã chết, vì đói khát, bệnh tật, bị công an Cộng sản xử bắn. Cũng có vị đã chết trong những phòng “biệt giam”; đôi chân vẫn còn trong đôi cùm sắt, treo trên tường, thân thể quất queo trên nền gạch của phòng “biệt giam” tối tăm, lạnh lẽo!!!

Những giọt nước mắt của các vị Thương Phế Binh:

Vào một thời đã chấp tay súng, để bảo vệ đồng bào, bảo vệ non sông, bảo vệ tự do, dân chủ. Người Chiến Sĩ Việt Nam Cộng Hòa, không thể ngờ rằng, có một ngày mình phải bị lâm vào những cảnh ngộ đau thương như vào ngày 30/4/1975. Chính ngày này, khi các vị đang nằm trên giường bệnh, với những vết thương còn rỉ máu, tay chân bị cụt, mắt không còn... thế nhưng, các vị đã bị những kẻ nhân danh là “giải phóng” đã thẳng tay đuổi hết các vị ra khỏi các Quân y Viện của Việt Nam Cộng Hòa. Vì thế, các vị phải bò, phải lê lét những tấm thân còn rỉ máu trở về nương tựa với gia đình cho đến tận ngày hôm nay!

Những giọt nước mắt trên những vùng “Kinh tế mới”:

“Kinh tế mới” là cái mỹ từ do đảng Cộng sản đã đặt để ra, cũng như cái mỹ từ “Học tập cải tạo” vậy. Thực chất, đây là những vùng đất ở những nơi rừng thiêng, nước độc, không người lui tới, để lưu đày tất cả các gia đình “ngụy dân”. Những vùng “kinh tế mới” toàn là rừng núi hoang vu, đất đá khô cằn, trồng sắn, sắn chết, trồng khoai, khoai khô... không một loại ngũ cốc nào sống được.

Chính vì vậy, sau những tháng năm phải dùng những bàn tay, mà vốn trước kia chỉ quen với phấn trắng, bảng đen; các thầy cô giáo “ngụy”. Sau khi lâm vào những căn bệnh sốt rét rừng... có rất nhiều người đã chết ngay trên vùng “kinh tế mới”. Và những giọt nước mắt của họ đã rơi trên những thi thể của con em của mình đã chết vì bệnh tật, đói, lạnh và kiệt sức. Họ cũng đã nhỏ máu mười đầu ngón tay, vì phải vạch gai rừng, đào huyết mộ trên vùng đất đá, để chôn xác người thân, và cũng không có quan tài, chỉ bó chiếu mà thôi!

Những giọt nước mắt dưới gầm cầu, trong bãi tha ma:

Đó là những giọt nước mắt của những người đã sống sót qua các vùng “kinh tế mới”, của những người khôn khổ, bần cùng, vô gia cư; bởi nhà cửa đã bị đảng Cộng sản “giải phóng” hết. Vì thế, họ phải gói đất, nằm sưng, có khi phải ăn, ngủ trong những bãi tha ma. Con cái của họ không được học hành, vì họ là “ngụy dân” không có “sổ lương thực”, không có “hộ khẩu”. Trong số các nạn nhân ấy, có những cụ già, đã nằm khóc, dưới mưa nắng nhiều ngày đêm trước ngôi nhà của chính mình, vì đã được “giải phóng” mất!

Những giọt nước mắt tại hải ngoại:

Đã gần 39 năm trôi qua, kể từ một ngày tang thương: 30/4/1975. Những người đã từng nuốt lệ, lìa xa Quê Hương, có một số người đã quay trở về, cũng có một thiểu số, vì một lẽ nào đó, nên đã chấp nhận chế độ Cộng sản. Tuy nhiên, bên cạnh đó, vẫn có đa số không chấp nhận Cộng sản, nên chưa trở về, và có thể, họ sẽ không bao giờ được nhìn thấy lại chốn cũ, làng xưa, trước khi nhắm mắt xuôi tay!

Chính vì thế, tại hải ngoại, hàng năm, vào những ngày giỗ của thân nhân, mỗi lần Tết đến, những người Việt tỵ nạn Cộng sản thực sự, họ không trở về quê, mà chỉ biết âm thầm đi đến những nghĩa trang ở những các nước tạm dung, quỳ trước mộ phần của người thân, để đặt những bó hoa, thắp những nén hương, tỏ lòng hiếu kính, tiếc thương. Và những giọt lệ lại rơi rơi trước những mộ bia, trên những lối đi trong những khu nghĩa trang buồn, lạnh lẽo hắt hiu, vì họ biết người thân của họ không muốn vùi thân nơi đất khách; nhưng họ không thể đem thân xác hay tro cốt của người thân trở về quê hương, xứ sở, vì nơi ấy, đảng Cộng sản vẫn còn cai trị toàn dân!

Ngoài những cánh ngõ ấy, tại hải ngoại, vẫn còn những giọt lệ bi thương vẫn âm thầm rơi trong những nhà dưỡng lão, trên những khuôn mặt già nua, khắc khổ, họ đã quên đi nhiều thứ, nhưng họ vẫn nhớ đến các con, các cháu. Đặc biệt, họ vẫn nhớ mình là người Việt Nam, vẫn tha thiết trở về, để chết trên Quê Hương; nhưng họ không thể trở về. Bởi, họ là những Dân-Quân-Cán-Chính Việt Nam Cộng Hòa: Ngày ra đi, họ đã có lời thề: Không về Việt Nam, khi còn chế độ Cộng sản!

Ôi! những giọt nước ấy, những giọt nước mắt tưởng chừng như đã thành sông, thành bể. Những giọt nước mắt đã rơi trong suốt thời gian, kể từ cuộc phân ly, cắt chia đất nước: 20/7/1954 - 30/4/1975. Như thế, mà suốt gần 39 năm qua, “ông Luật gia” Lê Hiếu Đằng không hề biết hối hận về những hành vi của 45 năm từng làm Cộng

sản, cũng không có một lần nhắc đến những cảnh ngộ đau thương, của những nạn nhân đã chết một cách oan uổng!!!

Và chính những giọt nước mắt ấy, mới khiến cho nhiều người phải khóc theo; chứ không phải là giọt nước mắt giả dối của một kẻ từng có 45 tuổi đảng Cộng sản của “Luật gia” Lê Hiếu Đằng!

Xin quý vị, những người Việt Nam yêu nước chân chính, hãy cùng nhau suy tưởng về những cái chết, về những đau thương chất ngất của toàn dân. Và suốt trong cả mấy chục năm dài, trong lúc những giọt nước mắt đau thương của đồng bào vô tội đã và đang tuôn chảy thành sông ấy, thì “Luật gia” Lê Hiếu Đằng lại thân nhiên bỏ ra “chiến khu”, thân nhiên hoạt động trong tổ chức “Đặc công Sài Gòn – Gia Định” của “Mặt trận giải phóng miền Nam”; một tổ chức ngoại vi của đảng Cộng sản. Và hơn hết, là đã reo vui trên những máu xương và nước mắt của đồng bào vô tội, đã sống bình yên trong “vòng tay” của đảng Cộng sản Hà Nội, như chính “Luật gia” Lê Hiếu Đằng đã viết bằng những lời xác định, là do “**đảng Cộng sản VN giải phóng dân tộc**”.

Đau thương đã chất ngất, nước mắt đã rơi, xương đã phơi, máu đã đổ quá nhiều rồi. Chúng ta đã từng bị đảng Cộng sản lừa dối không biết bao nhiêu lần. Chính vì thế, giờ đây, khi nước đã mát, nhà đã tan; chúng ta phải hết sức sáng suốt, chúng ta không được, và không cho phép mình làm lần, cho dù có cả hàng trăm, hàng ngàn những đảng viên Cộng sản Việt Nam có “**khóc - tuyên bố bỏ đảng**”, thì đó, chỉ là thi hành “Khô nhục kế” mà thôi.

Tuy nhiên, chúng ta không “đánh người chạy lại”. Nhưng chỉ đối với những người thành tâm hối hận, nhận tất cả những lỗi lầm của họ trước toàn dân. Và khi trở về với Chính Nghĩa, Quốc Gia, Dân Tộc, họ phải chứng tỏ bằng những thái độ và hành động dứt khoát, cụ thể rõ ràng, như những cán binh, những đảng viên Cộng sản đã từng Quy Chấn theo chính sách Chiêu Hồi trước ngày 30/4/1975, tại các Trung Tâm Chiêu Hồi, thì mới mong xóa đi những oán cừu, chứ không phải bằng những giọt nước mắt cải lương, bằng những lời lẽ nguy biện!

Pháp quốc, 15/12/2013
Hàn Giang Trần Lệ Tuyên

